

Marek Vadas

DOVOLJNO JE MRDNUTI PRSTOM

Od prošle noći. Ima uvo naslonjeno na zid. Kao da ništa ne čuje, stajao je i ništa. Nije navikao na to da ništa ne čuje. Tamo je tiše nego u praznoj sobi. Stalno se tamo pričalo, stalno je slušao dugačke razgovore i pokušavao je da ih upamti, sada ne, voda ne kaplje iz slavine, cevi ne šume. Šeta pored zida, njegovi su koraci jedini zvuk koji opaža.

Pred očima mu se smenjuju boje slika koje vise pred njim, pejzaži na kojima je vreme stalo.

Tišina prodorno zviždi.

Ne čuje pitanja na koja bi želeo da odgovori. Njegova senka puzi po zidovima, velika je ko đavo.

Bolestan je, senka se polako rasplinjava i gubi, u sobi ostaje da svetli samo lampa.

Tišina je.

Nikome neće reći šta je imala ispod haljine.

Dugo je čekao i najzad sačekao. Bili su tamo. Naokolo je raslo mnogo povrća i neko drveće, imali su šta da jedu, verovali su da neće uskoro umreti.

Bilo je tamo dosta građe, mogli su da podignu brvnaru ili nešto slično, za zimu i za veće, da ne bi pomrli.

Stvorili su taman dva para, tako da je svako bio zbrinut.

Jednog dana su prionuli na posao. Pre toga su dugo vodili ljubav. Onda su trojica otišla u lov, a on je ostao da čuva mesto, svi osim njega su izvanredno lovili. Dugo je čekao, ali mu to nije smetalo, jer mu vreme više ništa nije značilo.

Vremenom je oglađneo, izvadio je koren, u blizini ih je bila ogromna gomila. Nakupio je zalihe korenja, pošto se dugo nisu vraćali.

Zaspao je.

Ustao je, a naokolo nikoga.

Počeo ja da brine.

Stalno je mislio da neće doći baš do najgoreg, jer to nije zaslužio.

Otkako je ostao sam na ostrvu prošlo je puno vremena, pomirio se sa tim.

Penjao se po drveću.

Hvata drvce - grančicu, drži ga u prstima, suvo, crno, kruni se. Sedi gore na grani u lišću, neprimećen kao tiha, nepoznata zverka. Nekoliko meseci nije imao s kime da progovori.

Raskrečen na grani, ponekad do bola, slušao je kako duva vetar.

Jako je duvao.

Drži se čvrsto i s osmehom posmatra crve što mu mile po rukama i golicaju ga pod košuljom. To su gusenice. Ne one šarene i dlakave, već obične, bele, s crvenom tačkom na početku. Ostavljaju za sobom vlažan trag. Oseća ga uglavnom kad vetar pritisne tkaninu na telo i mlatara njome.

Očima prati gnezdo otprilike dva metra iznad njega, delimično skriveno. U nepravilnim razmacima iz njega dopiru glasovi koji ga začuđuju, jer gnezdo izgleda napušteno.

Polako mu prilazi da ne bi nikog zaplašio, spretno premešta noge kao majmun, lagano prijanja na koru i odmah zatim se tiho izmiču.

Gleda iznad sebe, mljacka od radosti.

Njuši, razvlači nozdrve kao poseban jajožder Omi, koji oseća topao miris jaja na hiljadu metara.

Sa kose postresa komade kore i paučinu što mu se zakačila pri penjanju.

Drvo je izgleda vrlo gusto.

Već je na tom mestu, dovoljno je da podigne oči i odgonetne tajnu, nestrpljivo se trese i oči mu se smeju.

Malo čeka, pa pogleda u poznatom pravcu. Nikakvo gnezdo, stalno tišina, samo zakačene grančice sa suvim lišćem.

Zamišljen silazi na svoje prethodno mesto.

To je bilo davno, dok je još živeo u zgradi:

Jedan, dva, tri, četiri, pet:

Ispred ogledala sedi žena i lakira nokte. Lak je svetao, ružičast, pristaje uz preplanulu kožu. Žena ima dugu kosu, iznad leve slepoočnice spojena ukosnicom. Jedno vreme gleda prste, prodrma njima, pogleda ih iz drugog ugla, onda ih stavi na rukohvat. U ogledalu se ogleda razbacan krevet, preko jastuka prebačena žuta spavaćica. Žena tiho pevuši laganu melogiju, ustane i pokaže sobi nago telo. Licem se zavalj u perine. Dlanove odigne, da ne ošteti lak.

U susednoj prostoriji, to je kupatilo, na ivici kade sedi mladić, gleda u ogledalo, prstima povlači donju veđu i posmatra beonjaču posutu krvavim nitima. Kupatilo je puno tople pare iz kade. Muškarac prebriše ogledalo krpom i obrije se. Onda ulazi u kadu, sagne se prema ogledalu i iz ormarića vadi žilet. Ispruži ruke i desnom lagano ali dosledno zaseče žiletom u levi koren šake, na podlaktici načini romb s krivudavom crtom-ornamentom okolo. Stavi žilet na ivicu kade i popraska vođom zaprljane pločice. Udobno se zavalj i posmatra u vodi ruke.

U međuvremenu je u spavaćoj sobi žena ustala.

Kratkim koracima dođe do prozora i nagne se. Ulica je prazna. Otkopča lančić i okači ga na ekserčić, popne se gore, okrene se leđima prema ulici i pada. Nakon kratkog vremena leži ispred kapije na trotoaru. Drugi dan padne pored nje drugo nago telo.

Licem prema zemlji.

Krajem nedelje ih je na trotoaru čitava gomila.

Nakon nekoliko dana, kada je prezdravio, krenuo je za nestalim licima na napušteno ostrvo.

Ostatak života proveo je tamo.

Ostale stvari, koje do tada nije primećivao, pojavile su mu se iz drugog prostora, kao za inat onda kada ih nije nikome mogao poveriti:

Na očima ima crnu maramu, a dugački plašt vijori mu za leđima. Leti iznad drveća, pomalja se iza oblaka i javlja se iznad iznenađenih putnika. Zamišljeno ih promatra, hteo bi da ih ljubi.

Dovoljno je mrdnuti prstom i sve se može vratiti u pređašnje stanje.

Dovoljno je mrdnuti prstom.

(Sa slovačkog preveo Miroslav Dudok)

